

DIASPORIC LITERATURE

29 JULY, 2010 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

The Terracotta Woman

Jul 7, 2010 12:23PM

My journey is that of photography,
hers that of the baked earth, of terracotta.
She makes earthenware pots and sells them
to live off them
craft and history she sells
the clay is alive,
the day is alive as it goes to set
as the road to Trapezounta fills with light from lanterns
hanging like bracelets from her thin hands
her needs up to her elbows, she was beautiful, she is beautiful
she'll always be...
the return gasps, we both return from the loneliness of the day
the car by the shore with the engine open
she by the shore with her heart open
she is alone
as the last cicada that delays to fill up on the daylight...
she's left with only two
two pots with patterns
she tatters at the sun
at the squares that sway and become rhombuses
sometimes they become melancholic and disappear inside the
baked earth

a Turkish woman with fake bracelets and no teeth
selling earthenware pots
red like blood
strong like bone
I didn't buy any,
with the engine waiting to save it from its ordeal
I didn't buy any
even so within just two moments I left
everything I held in my hands
in her hands
she passed her fingers along my eyes
I am not buying earthenware pots from Trapezounta
how can I tell her?

she gave me her sweetest look
she pulled something out of the secret place in her chest
something that looked like a fylahto*
-"a fylahto from illness, a fylahto from Charon"-
a fylahto to protect from something called poetry
and blinds you
and you don't hear because the calendar pages are so mixed up
in your mind...
but earthenware pots I didn't buy

I kissed her on the forehead
like she was a mother that threaded a blue bid on a string
like the thread of the road with dust on the hand
she tied it around my wrist like a blessing,
like a march...

I gave her everything I had around my neck
yet I didn't buy her earthenware pots
and they were cheap
and they were dear in memory
I didn't buy...
she put her palm high on the chest, just touching, with straight
fingers
touching the vein that breaths and leaves no one to hear the
thoughts
asking
saying her name with bad Greek accent
Avgerinu
as if the word had lost its colours like faded clothes
I put my palm high on her chest
asking
saying my name clearly
Anatolia
Anadolu, Anadolu
she started crying loudly
thinking that I knew her language
not knowing that it was my mother tongue she was answering
with, kissing me
kissing my fingers
telling her caresses with her eyes
but I didn't buy anything
all would be left by the shore
by the road that joins in the companionship,
the companionship of two women
that gave each other something that belonged to them
I don't know how long she'd stay there to wait
to wait for a customer
a relative
a bus
another sun
another face on the road
I don't know.
I only know why I didn't buy
and after I left the crying of the setting sun would have been
envious of the stillness,
I know...

but perhaps the earthenware pots would remain by the road
unsold
perhaps broken or abandoned
and Avgerinoula
that Turkish woman, a woman of my family
of my road
of my world
would wear my jewels next to her vein
and I would wear her fylahto next to my vein
and the earthenware pots would remain there
red and hard like blood
to remind of a bond...

To my employer later I wrote
and gave a title to the photograph
The terracotta woman

and in my soul Trapezounta would speak
differently
another story
free for me
and maybe, who knows, for Avgerini too.

Original poem by Erma Vasiliou, translated by Dina Gerolymou © 2010

* a protection from evil usually containing holy relics

Here you can read the original version in Greek

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Η Κύπρος είμαι Δέσποινα
- Ψημένη γη
- Συγγένεια
- Η Εικόνα μας
- Αλκιμο Έλυτρο

Ψημένη γη

Jul 7, 2010 11:55AM

**Το ταξίδι μου είναι αυτό της φωτογράφισης
το δικό της αυτό της ψημένης γης, της τερακότα, πήλινα
δοχεία τσουκάλια φτιάχνει και πουλάει για να ζήσει,
τέχνη και ιστορία,
ζωντανός ο πηλός, ζωντανή η μέρα πηγαίνει να σβήσει
καθώς ο δρόμος έξω από την Τραπεζούντα γεμίζει φως
από φανάρια
με βραχιόλια τα λεπτά χέρια της, γεμάτα μέχρι σχεδόν
τον αγκώνα οι ανάγκες της, ήταν όμορφη, είναι όμορφη
θα είναι πάντα...
αγκομαχάει η επιστροφή, γυρίζουμε κι οι δυο από τη
μοναξιά της μέρας,
το αυτοκίνητο στην όχθη με τη μηχανή ανοιχτή
αυτή στην όχθη με την καρδιά την ανοιχτή, είναι μόνη,
όπως το τελευταίο τζιτζίκι που αργεί να χορτάσει τη
μέρα...της έμειναν δυο, δυο τσουκάλια με σχέδια, στον
ήλιο να γέρνει στα τετράγωνα που λικνίζουν και
γίνονται ρόμβοι, πότε μελαγχολούν και χάνονται στο
ψημένο χώμα**

μια γυναίκα Τούρκισσα με ψεύτικα βραχιόλια, δεν είχε δόντια
πήλινα δοχεία κόκκινα σαν αίμα
γερά σαν κόκαλα... δεν αγόρασα ούτε ένα
με τη μηχανή να περιμένει να τη βγάλω από το μαρτύριο
δεν αγόρασα ούτε ένα, κι όμως αργότερα σε δυο στιγμές μέσα
άφησα ό,τι είχαν τα χέρια μου στα χέρια της
τα δάκτυλά της πέρασε στα μάτια μου
δεν αγοράζω πήλινα δοχεία από την Τραπεζούντα, πώς να της το
πω
μου έδωσε το πιο γλυκό της βλέμμα, έβγαλε από μια κρύπτη στο
στήθος της κάτι που έμοιαζε με φυλαχτό
«φυλαχτό από αρρώστια, φυλαχτό από χάρο», φυλαχτό από κάτι

που λέγεται ποίηση και σε τυφλώνει να μην ακούς γιατί
μπερδεύονται στο νου οι ημεροδείκτες
μα δεν αγόρασα πήλινα δοχεία, τη φίλησα στο μέτωπο
σαν να 'ταν μάνα που πέρασε μια χάντρα θαλασσιά σ' ένα νήμα,
σαν το νήμα του δρόμου με σκόνη στο χέρι
μου την έδεσε στο χέρι, σαν δένεται η ευχή, η πορεία
της χάρισα ό,τι φορούσα στο λαιμό μα δεν αγόρασα τα πήλινα
δοχεία της
κι ήταν φτηνά, κι ήταν ακριβά στη μνήμη, δεν αγόρασα

έβαλε την παλάμη ψηλαφιστά ψηλά στο στήθος με ίσια τα
δάκτυλα ν' αγγίζουν τη φλέβα που αναπνέει εκεί που δεν αφήνει
ν' ακούσει κανείς τη σκέψη, ρωτώντας, λέγοντας με άσχημη
ελληνική προφορά τ' όνομά της

Avgerinu

σαν να είχε χάσει χρώματα η λέξη όπως τα ρούχα,
έβαλα την παλάμη ψηλά στο στήθος της ρωτώντας, λέγοντας
καθαρά τ' όνομα μου,

Ανατολία

Anadolu, Anadolu, πήρε και φώναζε, νομίζοντας πως γνώριζα τη
γλώσσα της αντί πως ήξερε εκείνη τη δική μου που απαντούσε,
να με φιλάει,
να μου φιλάει τα δάκτυλα,
να με χαϊδολογεί με τα μάτια
μα δεν αγόρασα τίποτα, στην όχθη όλα θα έμειναν
στο δρόμο που μερίζεται τη συντροφιά, τη συντροφιά δυο
γυναικών που χάρισαν η μια στην άλλη κάτι δικό η κάθε μια,
δεν ξέρω πόσο θα έμεινε ακόμα να περιμένει ένα πελάτη,
ένα συγγενή,
ένα λεωφορείο,

έν' άλλο ήλιο, μια άλλη μορφή στο δρόμο, δεν ξέρω

ξέρω μόνο γιατί δεν αγόρασα... κι αφότου έφυγα τα κλάματα του
δειλινού θα ζήλεψαν τη σιωπή

ξέρω... μα ίσως και να έμειναν τα πήλινα δοχεία στην όχθη
απούλητα, ίσως και ραγισμένα ή εγκαταλειμμένα, κι η
Αυγερινούλα, αυτή η Τούρκισσα η δική, η δική του δρόμου μου, η
δική του κόσμου μου θα φορούσε τα χρυσαφικά κοντά στη φλέβα
της, κι εγώ το φυλαχτό της κοντά της στη φλέβα μου, και τα
πήλινα δοχεία θα έμειναν, κόκκινα και σκληρά σαν αίμα να
θυμίζουν μια συγγένεια...

στον εργοδότη μου έγραψα αργότερα, κι έδωσα ένα τίτλο
κάτω από τη φωτογραφία, για όσα είδε ο φακός μου
The terracotta woman...

και στην ψυχή μου η Τραπεζούντα θα μιλούσε αλλιώς, μια
άλλη ιστορία, ελεύθερη για μένα,
κι ίσως, ποιος ξέρει, και για την Αυγερινή

© 2010 Έρμα Βασιλείου

Εδώ θα βρείτε τη μετάφραση στην Αγγλική

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Η Κύπρος είμαι Δέσποινα
- Συγγένεια
- Η Εικόνα μας
- Άλκιμο Έλυτρο
- Αντιγόνη

Συγγένεια

Jul 5, 2010 09:25AM

Η γη με δέχεται σαν απολιθωμένο δάκρυ
δεν υποχωρεί
όπως δεν ησυχάζει κανένας αν δε πάρει ένα κομμάτι μου
να δειπνήσει
εγώ η ψαλιδιασμένη μνήμη το απόκομμα
μυρίζομαι οπωροφόρα από μακριά
κι εκείνα πέφτουν με προσεύχονται
σαν αδηφάγο ζώδιο λαγωνικό
όταν σε ξεκουράζουν
τ' αναφιλητά του πολιτικού αστέρα
ακούω μόνη μου σε έρωτες
τη φωνή του παιδιού την ακούω
κι οι δυο
σε τροχιές που χάνουν μέρα κι ώρα άδικα
συναντιόμαστε
σε ύμνο ασυγκρίτως των σεραφείμ
ό,τι κάνουμε έχει πρόσωπο ακατέργαστο
δεν έμεινε φεγγάρι που να χάσαμε
τροφή που δεν μοιράσαμε
νύχτα που δεν ακυρώσαμε
το αύριο χώρια μας
πήρε σαράντα χρόνια ουράνια να μας πείσει
περνάμε από μια στιγμή σε μια άλλη πεταξιά
απόξενη σε μια αλλαξιά
δικοί στο πρόσωπο της νύχτας
το είδες στον ύπνο σου
πως ζύπνησες είσαι ο ξέχωρος χώρος
που σε γέννησε
μαζί μας έσμιξε ο χυμός

© 2010 - Έρμα Βασιλείου

Από τη συλλογή *Νομάς μιας Νύχτας Το Μανιφέστο μου* (2009)

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Η Κύπρος είμαι Δέσποινα
- Ψημένη γη
- Η Εικόνα μας
- Άλκιμο Έλυτρο
- Αντιγόνη

Lyrical fever

Jul 27, 2009 05:00AM

But I saw in the burning cup
The gaze of a woman
Her name was poetry in the fever of burning
Her name was peace in the fever of demand
She was named integrity in the red of remembrance
She was named red in the guts of the vase
That pours without betraying the color
That gives without wearing the spirit
That gives from its light to the dark
Without making the name bleed
And that puts out her thirst with the fire
for all those that bring it as one
And treat it alike
Without it being scattered unfairly

(under Press, written in 1989, partly translated in 2009)

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Από την Έρμα Βασιλείου
- Helen
- Αποχαιρετισμός στην Ποίηση
- Ελληνισμός και Θάλασσα
- Ο Νοσταλγός, γιος της Γης

Λυρικός Πυρετός

Jul 27, 2009 04:57AM

Κι όμως είδα στο καυτό κύπελλο
τη θωριά της γυναίκας
τη λέγαν ποίηση στον πυρετό μιας κάψας
τη λέγαν ειρήνη στον πυρετό της ζήτησης
την λέγαν ακέραια στο κόκκινο της ανάμνησης
τη λέγανε κόκκινο στα σπλάχνα
του αμφορέα
που χύνει χωρίς να προδίνει χρώμα
που δίνει χωρίς να κουράζει πνεύμα
που δίνει από το φως του στο σκοτάδι
χωρίς να ματώνει όνομα
και με πυρ ξεδιψάει
όσους το φέρνουν μαζί
στα ίδια που το φιλεύουν, όταν σέβονται...
χωρίς να σκορπίζεται άδικα

Λυρικός Πυρετός 1989 (Υπό έκδοση)

Related Posts:

- Από την Έρμα Βασιλείου
 - Ο Ελληνισμός και ο Μέγας Αλέξανδρος
 - Lyrical fever
 - Λαβύρινθος
 - Ελληνισμός και Θάλασσα
-